

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.462 van 25 mei 2011
in de zaak A. 198.841/XIV-32.767**

In zake : Maruf HAIDAR
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hanife Cilinger
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Diepestraat 115, bus 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 17 december 2010 waarbij werd vastgesteld “dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op datum van kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Voorwerp van de vordering tot schorsing

2. De vordering tot schorsing, ingesteld op 13 januari 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde beslissing.

III. Verloop van de rechtspleging

3. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 mei 2011 .

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hanife Cilinger, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

IV. Feiten

4. De verzoeker komt op 28 oktober 2010, zonder enig identiteitsdocument, België binnen en dient op 29 oktober 2010 een asielaanvraag in. De verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 december 1993.

Verzoekers identiteit wordt vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen. Aangezien er twijfel is over de ingeroepen minderjarigheid van de verzoeker, vraagt de dienst Vreemdelingenzaken aan de dienst Voogdij om een leeftijdsonderzoek te laten uitvoeren.

Op 29 oktober 2010 wordt de verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

Op 6 december 2010 houdt de dienst Voogdij, in aanwezigheid van een tolk Dari, met de verzoeker een informatie- en identificatiegesprek “bij twijfel aan de leeftijd”.

In het Universitair Ziekenhuis Sint Rafaël (KULeuven) ondergaat de verzoeker op 14 december 2010 bij Prof. Dr. G. Willems een “deskundig onderzoek” teneinde zijn leeftijd te schatten: na een kort klinisch tandheelkundig onderzoek, wordt zowel een orthopantomogram vervaardigd van gans de boven- en ondertandboog, als een radiografie van de beide mediale claviculae en van het linker handpolsgewricht.

De conclusie van de leeftijdsschatting luidt als volgt: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Haidir Maruf op datum van 14-12-2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar.(...)”

Op 17 december 2010 beslist de dienst Voogdij dat de verzoeker niet voldoet aan “de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer Maruf HAIDAR van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.”

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

Betreft: Leeftijdsbepaling van Mijnheer Maruf HAIDAR overeenkomstig artikelen 3, §2, 2°; 6, §2,; 7 en 8, §1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de programmawet van 24 december 2002 (B.S. 31 december 2002), gewijzigd bij de programmawet van 22 december 2003 (B.S. 31 december 2003) en bij de programmawet van 27 december 2004 (B.S. 31 december 2004).

Gelet op de programmawet van 24 december 2002 en inzonderheid op Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen", gewijzigd bij de programmawet van 22 december 2003 en de programmawet van 27 december 2004;

Gelet op het koninklijk besluit van 22 december 2003 tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 9 januari 2005;

Overwegende dat op 29 oktober 2010 Mijnheer Maruf HAIDAR verklaart geboren te zijn op 31 december 1993, te Mongor, Afghanistan;

Overwegende dat op 29 oktober 2010 de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene directie dienst Vreemdelingenzaken, bureau MINTEH, betrokkene heeft gesignaleerd bij de dienst Voogdij;

Overwegende dat de dienst Voogdij op 29 oktober 2010 de betrokkene onder zijn hoede heeft genomen;

Overwegende dat de dienst Vreemdelingenzaken op 29 oktober 2010 twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene heeft geuit;

Overwegende dat op 6 december 2010 de dienst Voogdij, in aanwezigheid van een tolk die de taal dan spreekt, met de betrokkene een gesprek heeft gehad;

Overwegende dat de dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 14 december 2010 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven, teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar;

Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Haidir Maruf op datum van 14-12-2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar."

Overwegende dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is;

Beslissing

Overeenkomstig artikel 8, §1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002, stelt de dienst Voogdij vast dat Mijnheer Maruf HAIDAR niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 « Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen » van de programmawet van 24 december 2002.

Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer Maruf HAIDAR van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.

(...)”.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het enig middel

5. De verzoeker put een enig middel uit de schending van de motiveringsplicht. Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze moeten afdoende zijn, wat betekent dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De motivering van de bestreden beslissing bevat geen informatie over de aard van het onderzoek dat hij onderging.

De motieven, op grond waarvan tot "redelijk wetenschappelijke zekerheid", werd besloten, in verband met zijn leeftijd zijn evenmin duidelijk.

Uit de bestreden beslissing kan geenszins worden afgeleid op basis van welke onderzoeken de beslissing genomen is.

Op medisch vlak bestaan er (in theorie) diverse methodes om de leeftijd van een bepaalde persoon te onderzoeken. Een van de oudste methodes betreft het leeftijdsonderzoek via een röntgenfoto van de linker hand en de pols, op basis waarvan, aan de hand van de atlas van Greulich en Pyl, iemands zogenaamde skeletleeftijd wordt vastgesteld (de rijping of volgroeïing van het skelet), waaruit men vervolgens de reële (of zogeheten chronologische) leeftijd van de betrokkene inschat. Nauw hiermee verwant zijn de medische testen waarmee iemands (skelet)leeftijd wordt nagetrokken via een onderzoek van de gebitsontwikkeling (volgroeïing van de wijsheidstanden). Andere leeftijdsonderzoeken zijn veeleer gericht op de externe kenmerken van de lichaamsbouw in het algemeen of op de ontwikkeling van de secundaire geslachtskenmerken. Er zijn ook testen de zogenaamde sociaalpedagogische leeftijdsonderzoeken, waarbij hoofdzakelijk via vraaggesprekken, gepeild wordt naar het intellectuele ontwikkelingsniveau, evenals de psychologische en emotionele maturiteit van een persoon.

De Fod Justitie meldt in zijn beslissing niet welke methode er specifiek werd gehanteerd om een leeftijdsonderzoek te doen, terwijl we verschillende vormen van onderzoeken hebben.

Omtrent het inzetten van deze methodes om de leeftijd van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen vast te stellen, bestaat er nogal wat verzet in de medische wereld zelf. De aangevoerde bezwaren zijn zowel medisch-wetenschappelijk als medisch-ethisch van aard.

Een eerste bezwaar, van wetenschappelijk-methodologische aard, luidt dat de medische leeftijdsonderzoeken, an sich niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen.

Een tweede wetenschappelijk bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Nogal wat van de leeftijdsonderzoeken zijn geschraagd op onderzoeksgegevens vaak tientallen jaren geleden. Sindsdien verloopt de lichaamsontwikkeling van jongeren in het algemeen echter in een verhoogd tempo. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toe stelt zich bovendien het probleem dat de ontwikkeling van de botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en vooral de etnische afkomst. Hetzelfde geldt voor de ontwikkeling van het gebit. Aangezien omzeggens alle medische leeftijdsonderzoeken (op basis van fysieke lichaamskenmerken) stoelen op onderzoeksgegevens omtrent de lichaamsontwikkeling van blanke Amerikaanse of Engelse jongeren uit de middenklasse en de biologische ontwikkeling van met name negroïde jongeren gemiddeld een sneller verloop kent, is het risico reëel dat men de leeftijd op basis van de thans gehanteerde onderzoeksgegevens onnauwkeurig vaststelt. Bijkomen zouden de (fysieke) leeftijdsonderzoeken in onvoldoende mate rekening houden met groeistoringen op grond van ondervoeding, of ziekte, of nog met het verrichten van zware (fysieke) arbeid en de invloed daarvan op de lichaamsontwikkeling.

Er is ook een gelijkaardig bezwaar: de onderzoeksmethode houdt onvoldoende rekening met de specifieke achtergrond van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen, wordt ook geuit ten overstaan van het zogenaamd sociaal-pedagogische leeftijdsonderzoek. Dergelijk onderzoek vereist allereerst en in nog sterkere mate dan bij lichamelijke leeftijdstesten, een kwaliteitsvolle communicatie tussen de onderzoeker en de betrokken minderjarige, hetgeen bij niet-begeleide buitenlandse minderjarige er helaas niet is.

Dus in hoeverre zijn de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar als er van de medische wereld zelf er zoveel bezwaar en kritiek op is.

Het verslag van het onderzoek dient bij de beslissing gevoegd te zijn.

In casu treft men nergens een verslag.

De redenen die worden aangegeven zijn noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten dat de beslissing de motiveringsplicht geschonden heeft.”.

Beoordeling

6. De dienst Voogdij besluit in de bestreden beslissing dat de plaatsing van de verzoeker onder haar hoede van rechtswege verval, aangezien uit een medisch onderzoek blijkt dat hij op 14 december 2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is en deze vermoedelijk hoger en zelfs voorbij de 21 jaar ligt. De bestreden beslissing is aldus afdoende formeel gemotiveerd.

De bestreden beslissing is formeel afdoende gemotiveerd wanneer de conclusie van het medisch onderzoek wordt vermeld in de bestreden beslissing. De formele motiveringsplicht vereist niet - in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert - dat de bestreden beslissing nadere informatie moet bevatten

over de aard van het onderzoek dat hij onderging. Evenmin is vereist dat het medisch rapport bij de beslissing wordt gevoegd.

Er wordt tevens opgemerkt dat uit het medisch verslag dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de leeftijdsbepaling van de verzoeker steunt op een drieledig medisch onderzoek. De verzoeker kan het medisch rapport dat behoort tot het administratief dossier inzien, zodat hij kon nagaan welke medische onderzoeken precies werden uitgevoerd met het oog op de leeftijdsbepaling.

De verzoeker vraagt zich af in hoeverre de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar zijn, nu er vanuit de medische wereld zelf nogal wat bezwaren en kritiek zou zijn. De verzoeker uit weliswaar in het algemeen kritiek op de wetenschappelijke methodiek van het leeftijdsonderzoek, maar laat na concreet aan te tonen dat het medisch onderzoek dat hij heeft ondergaan op ondeskundige en onbetrouwbare wijze is gebeurd. De verzoeker weerlegt niet dat de arts bij het uitvoeren van de medisch-wetenschappelijke testen, gebruik heeft gemaakt van objectieve beoordelingsgegevens die in de huidige stand van de wetenschap gangbaar zijn.

Het enig middel is ongegrond.

VI. Betreffende de vordering tot schorsing

7. Deze zaak vereist slechts korte debatten, zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Er is bijgevolg geen grond meer om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 mei 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen